

Sygn. akt VII Pa 130/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Izabela Gruszkowska

Sędziowie: SSO Jarosław Łukasik

SSO Stefania Zdunek-Waliczek (spr.)

Protokolant st. sekr. sądowy Wioletta Bugajska

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa T. Z.

przeciwko Syndykowi masy upadłości (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K.

o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 grudnia 2016 r. sygn. akt IV P 1955/12/N

I. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt I tiret drugie w ten sposób, że zasądza od Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. na rzecz T. Z. 5727,59 zł (pięć tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 lipca 2012 r. do dnia zapłaty; w tiret czwarte w ten sposób, że zasądza od Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. na rzecz T. Z. 621,57 zł (sześćset dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem wynagrodzenia chorobowego za czerwiec 2012 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lipca 2012 r. do dnia zapłaty; w tiret piąte w ten sposób, że zasądza od Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. na rzecz T. Z. 4698,48 zł (cztery tysiące sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem wynagrodzenia chorobowego za lipiec 2012 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz w pkt III w ten sposób, że zasądza od T. Z. na rzecz Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. 1404 zł (jeden tysiąc czterysta cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazuje pobrać od Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie 553 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

II. Oddala apelację w pozostałej części.

III. Nakazuje pobrać od Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie 427,50 zł (czterysta dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu części wydatków sądowych.

IV. Zasądza od T. Z. na rzecz Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. (...) (dwa tysiące dwieście dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Jarosław Łukasik Izabela Gruszkowska Stefania Zdunek-Waliczek

Sygn. akt VII Pa 130/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa T. Z. przeciwko syndykowi masy upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w K., sygn. akt IV P 1955/12/N o sprostowanie świadectwa pracy i zapłatę, oddalił powództwo: w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie w ustępie 6 należności ze stosunku pracy, w zakresie żądania zasądzenia kwoty 16 588,44 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za 77 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego wraz z odsetkami, w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4099,75 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego wraz z odsetkami, w zakresie żądania zasądzenia kwoty 2537,40 zł tytułem części wynagrodzenia za czerwiec 2012 r. wraz z odsetkami, w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4 698,48 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za lipiec 2012 r. wraz z odsetkami, w zakresie żądania zasądzenia kwoty 22 000 zł tytułem odszkodowania (pkt I); umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt II) i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III).

Sąd I instancji przyjął za bezsporne, że na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych z 14 czerwca 2012 r., została ogłoszona (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i został wyznaczony syndyk masy upadłościowej. T. Z. był zatrudniony w powyższej spółce na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, od 28 lutego 2008 r. na stanowisku dyrektora finansowego, z wynagrodzeniem 4500 zł netto miesięcznie. Powodowi przysługiwał ryczałt z tytułu wykorzystania samochodu służbowego „na 700 km miesięcznie”. Kolejnymi aneksami do przedmiotowej umowy o pracę z 30 kwietnia 2008 r. i z 22 lipca 2008 r., wynagrodzenie powoda było sukcesywnie podwyższane, początkowo do kwoty 7500 zł netto miesięcznie, a potem do kwoty 10 000 zł netto miesięcznie. Wszystkie aneksy miały formę pisemną, były zatytułowane „aneks do umowy o pracę” i zostały podpisane przez obie strony. 22 grudnia 2011 r. (...) Sp. z o.o. i powód zawarli aneks do umowy o pracę dotyczący zmiany miejsca zamieszkania pracownika. Dokument ten miał formę pisemną, był zatytułowany „Aneks do umowy o pracę” i podpisany przez obie strony. 27 lipca 2012 r. strona pozwana wydała powodowi świadectwo pracy, w którym wskazane było, iż stosunek pracy został zakończony w trybie art. 52 § 1 k.p.; powodowi przysługuje ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za 80 dni, w tym za 75 dni przed ogłoszenia upadłości i 5 dni po ogłoszeniu upadłości; powód był niezdolny do pracy od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r. i za ten okres wypłacono mu wynagrodzenie na podstawie art. 92 k.p. Powód odebrał to świadectwo 16 sierpnia 2012 r., a następnie złożył wniosek o jego sprostowanie poprzez zmianę sposobu zakończenia stosunku pracy w ten sposób, by w miejsce informacji o rozwiązaniu go bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 k.p. wpisano, iż zakończył się on wskutek wypowiedzenia umowy o pracę w trybie art. 36 § 1 k.p.; zmianę polegającą na wpisaniu poprawnej liczby, za które przysługuje powodowi ekwiwalent pieniężny za urlop, tj. 82 dni w miejsce widniejącego w świadectwie pracy zapisu o 80 dniach; wskazanie w świadectwie pracy, iż roszczenie o wypłacenie zaległego ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy powstało przed ogłoszeniem upadłości; usunięcie ze świadectwa pracy informacji o wypłacie należności z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r. i wskazanie w jej miejsce kwoty pieniężnej należnej powodowi z tego tytułu; uzupełnienie świadectwa pracy o liczbę wykorzystanych w roku kalendarzowym 2012 dni urlopu wypoczynkowego; uzupełnienie świadectwa pracy o wszystkie kwoty należności pieniężnych przysługujących powodowi, w tym z tytułu umowy o pracę i ryczałtu samochodowego; a także poprzez uzupełnienie świadectwa pracy o wszystkie pozostałe elementy zgodne z obowiązującymi normami. Strona pozwana odebrała przedmiotowe pismo 22 sierpnia 2012 r.

Powód ponownie wezwał stronę pozwaną do sprostowania świadectwa pracy w terminie 3 dni od doręczenia tego wezwania pismem z 20 września 2012 r., doręczonym stronie pozwanej 24 września 2012 r. Strona pozwana pismem z 1 października 2012 r., doręczonym powodowi 16 października 2012 r.; sprostowała liczbę dni urlopu wypoczynkowego przysługującego powodowi poprzez wpisanie 81 dni, w miejsce dotychczas widniejących 80 dni oraz poprzez wskazanie, że wynagrodzenie za okres niezdolności powoda do pracy od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r. nie zostało mu wypłacone. W pozostałym zakresie, powołując się na merytoryczną niezasadność żądań powoda oraz brak możliwości ich zweryfikowania wskutek niekompletności dokumentacji pracowniczej i księgowej strona pozwana odmówiła sprostowania świadectwa pracy.

Powód dochodził swoich roszczeń związanych ze zwolnieniem go z pracy przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w postępowaniu o sygn. akt IV P 1443/12/N, które zakończyło się zawarciem 29 stycznia 2015 r. ugody, na mocy której strona pozwana zobowiązała się do zapłacenia powodowi kwoty 50 000 zł, w 4 równych miesięcznych ratach i za zgodą powoda cofnęła oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Nadto strony rozwiązały umowę o pracę za porozumieniem stron ze skutkiem na 20 lipca 2012 r., a powód zrzekł się wszelkich roszczeń dochodzonych w sprawie o sygn. akt IV P 1443/12/N.

Powód zgłosił swoje wierzytelności ze stosunku pracy w łącznej kwocie 527 342,14 zł w postępowaniu upadłościowym prowadzonym dla (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i likwidacyjnych pod sygn. akt VIII GUp 18/12 (...). Syndyk uznał wierzytelności w łącznej kwocie 305 494,40 zł, w tym kwotę 287 705,06 zł w drugiej kategorii, kwotę 202,34 zł w czwartej kategorii oraz kwotę 17 587,00 zł w piątej kategorii. Powód zgłosił sprzeciw od tego rozstrzygnięcia do sędziego-komisarza, który jednak oddalił sprzeciw, a postanowienie to uprawomocniło się 1 kwietnia 2016 r. 9 lutego 2015 r. syndyk wystawił powodowi skorygowane świadectwo pracy, w którym zamieścił informację, że przysługuje mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 82 dni, w tym za 77 dni sprzed ogłoszenia upadłości i za 5 dni po ogłoszeniu upadłości; iż powód był niezdolny do pracy w okresie od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r., tj. przez 22 dni; że przysługuje mu wynagrodzenie chorobowe za wskazany wyżej okres 22 dni; że stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron, a nadto, że pracownikowi wypłacono należności ze stosunku pracy za okres od 14 czerwca 2012 r. do dnia 20 lipca 2012 r. w łącznej kwocie 11 855,41 zł brutto (8541,58 zł netto), w tym ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 5 dni urlopu po ogłoszeniu upadłości w wysokości 3394,48 zł oraz, że pracownik otrzymał wynagrodzenie z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w wysokości 10 938,27 zł brutto (7693,15 zł netto), a pozostałe należności ze stosunku pracy objęte są postępowaniem upadłościowym prowadzonym pod sygn. akt VIII GUp 18/12 (...). Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że 28 lutego 2008 r. (...) sp. z o.o. zawarła z powodem umowę o używanie samochodu osobowego do celów służbowych, przy czym pracodawca zobowiązywał się do wypłaty ryczałtu stanowiącego iloczyn 700 km i aktualnej stawki za jeden kilometr wynikającej z § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy. Ryczałt miał być wypłacany na podstawie pisemnego oświadczenia pracownika o używaniu samochodu osobowego do celów służbowych w danym miesiącu, przy czym winien on być pomniejszony o 1/22 za każdy dzień nieobecności w miejscu pracy z powodu choroby, urlopu lub innej nieobecności lub podróży służbowej trwającej co najmniej 8 godzin. W przypadku przejazdów zamiejscowych wymagane było również wystąpienie przez spółkę z poleceniem wyjazdu z załączonym formularzem „Ewidencja przebiegu pojazdu”. Powód nie składał oświadczeń o używaniu samochodu prywatnego do celów służbowych, zestawienia przejechanych kilometrów ani celu wyjazdu.

1 grudnia 2009 r. członkowie zarządu spółki (...) sp. z o.o. wystawili dokument zatytułowany „Ustalenie wynagrodzenia w kwocie brutto”, w którym wskazano, że od wynagrodzenia powoda należna jest składka na ubezpieczenie emerytalne w wysokości 1680,57 zł, składka na ubezpieczenie rentowe w wysokości 258,28 zł, składka na ubezpieczenie chorobowe w wysokości 421,86 zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej wysokości 1337,24 zł, a także zaliczka na podatek dochodowy w wysokości 3521 zł. Ryczałt samochodowy należny powodowi wynosił

585,06 zł brutto. Dokument został sporządzony w arkuszu kalkulacyjnym (...) wydrukowany i podpisany zarówno przez członków zarządu jak i powoda. Wskazane pismo zostało wystawione dla celów podatkowych. Sąd I instancji ustalił też, że Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w kilku postępowaniach upominawczych prowadzonych z powództwa T. Z. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wydawał nakazy zapłaty, a także wyrok zaoczny, dotyczące szczegółowo wymienionych w uzasadnieniu kwot tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od października do grudnia 2009, za styczeń i okres od kwietnia do grudnia 2010 r., za okresy od stycznia do lutego i od kwietnia do czerwca 2011 r. Na podstawie powyższych tytułów egzekucyjnych opatrzonych klauzulą wykonalności wobec spółki toczyły się postępowania egzekucyjne. Powód przebywał na zwolnieniu chorobowym od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r., natomiast w 2012 r. nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. W dniu zakończenia stosunku pracy, średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, wynosiło 14 256,80 zł; w 2012 r. współczynnik ekwiwalentowy wynosił 21, a średnie wynagrodzenie za jeden dzień 678,90 zł. W lipcu 2012 r. powód został wezwany przez syndyka do złożenia wyjaśnień co do pobierania i naliczania w okresie od 1 marca 2008 r. do 13 czerwca 2012 r. oraz w okresie od 14 czerwca 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. ryczałtu za używanie prywatnego samochodu osobowego do celów służbowych. Nadto 1 czerwca 2015 r. syndyk zapłacił powodowi kwotę 33,40 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia chorobowego za okres 29-30 czerwca 2012 r. W tym samym dniu strona pozwana zapłaciła powodowi kwotę 332,01 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od 1 do 20 lipca 2012 r. Z kolei 13 lipca 2012 r. syndyk przekazał powodowi kwotę 3000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 14 do 30 czerwca 2012 r. 14 sierpnia 2012 r. syndyk przelał powodowi kwotę 7693,15 zł tytułem wypłaty zaległych świadczeń ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – przy czym 2187,65 zł brutto na poczet wynagrodzenia za marzec 2012 r., 3646,09 zł na poczet wynagrodzenia za kwiecień 2012 r., 3646,09 zł na poczet wynagrodzenia za maj 2012 r. oraz 1458,44 zł na poczet wynagrodzenia za okres od 1 do 13 czerwca 2012 r. Następnie 3 września 2012 r. syndyk zapłacił powodowi 2098,33 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 14 do 30 czerwca 2012 r., a 10 września 2012 r. 3077,84 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od 1 do 20 lipca 2012 r. Powód rozpoczął pracę u innego pracodawcy w kwietniu 2013 r. Skorygowane świadectwo pracy z 9 lutego 2015 r. zostało mu doręczone 12 lutego 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dokumentów prywatnych i urzędowych, a także na zeznaniach powoda oraz świadków T. K., A. P. i B. C. w zakresie w jakim nie stoją one w sprzeczności z dowodami, którym Sąd Rejonowy dał wiarę w całości. odnosząc się do dokumentu z 1 grudnia 2009 r., Sąd I instancji podkreślił, że został on sporządzony w formie zestawienia tabelarycznego, stanowiącego wydruk z arkusza kalkulacyjnego (...)i podpisanego przez pracodawcę i pracownika, natomiast pozostałe, niesporne aneksy do umowy o pracę zmieniające zarówno wysokość wynagrodzenia, jak i inne warunki umowy o pracę zostały sporządzone w tradycyjnej formie aneksów do umowy. Nadto dokument z 1 grudnia 2009 r. strony zatytułowały jako „Ustalenie wynagrodzenia w kwocie brutto” a pozostałe, niesporne aneksy do umowy jako „Aneks do umowy”. Podkreślił, że powyższe różnice formalne odzwierciedlają odmienne rozumienie przez strony funkcji i znaczenia dokumentu z 1 grudnia 2009 r. i pozostałych aneksów do umowy. W tekście tego dokumentu wskazano wprost wysokość ryczałtu samochodowego na kwotę 585,06 zł brutto, który nie może być w ocenie Sądu Rejonowego rozumiany abstrakcyjnie, gdyż jest sprzeczny z zasadami rozliczenia użytkownika przez powoda samochodu prywatnego do celów służbowych wynikającymi z umowy o korzystanie z samochodu z 28 lutego 2008 r., a późniejsza praktyka rozliczania stron i twierdzenia samego powoda wskazują, że nadal obowiązywał przewidziany w umowie o korzystanie z auta z 28 lutego 2008 r. mechanizm rozliczania. Określenie wysokości ryczałtu samochodowego poprzez podanie konkretnej kwoty Sąd I instancji uznał za wskazanie jego wysokości w odniesieniu do konkretnego okresu rozliczeniowego. Wskazana niespójność między treścią dokumentu z 1 grudnia 2009 r. a stanowiskiem powoda przemawia za tym, iż w rzeczywistości nie miał on charakteru aneksu do umowy o pracę, a wyliczenia wysokości wynagrodzenia brutto dla celów księgowych i podatkowych. Zdaniem Sądu Rejonowego również z zeznań powoda i świadków T. K., A. P. i B. C. wynika, że całej operacji „ubruttowienia” dokonano do celów podatkowych, w szczególności po to by powód nie płacił podatku dochodowego od osób fizycznych według 32% stawki. Na konkretne, a nie abstrakcyjne rozumienie dokumentu z 1 grudnia 2009 r. wskazują zeznania A. P., która wskazała, że do chwili oświadczenia wynagrodzenie powoda brutto wynosiło ok. 15 000 zł a nie ponad 17 000 zł. Nie budzi to zresztą zdziwienia, skoro strony przyjęły określenie wynagrodzenia w kwocie netto, to każdorazowo konieczne było jego „ubruttowienie” by określić należne do zapłaty

przez pracodawcę składki na ubezpieczenie społeczne, a także zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. W ocenie Sądu I instancji nie jest również dziwna zmiana wysokości ubruttowienia w ciągu roku – dopóki bowiem próg nie przekroczył progu podatkowego pobierano od jego wynagrodzenia zaliczkę w niższej wysokości, a po przekroczeniu progu podatkowego w ciągu roku już w wyższej wysokości. W świetle powyższych okoliczności i ewidentnych niespójności, Sąd Rejonowy nie uznał za przekonującą wersję jakoby pismo z 1 grudnia 2009 r. na stałe podwyższało wynagrodzenie powoda, a leżące u jej podstaw zeznania ocenił jako niewiarygodne w tej części. Zarówno forma i tytuł, jak też wskazanie konkretnej wysokości ryczałtu samochodowego oraz ocenione w świetle tych okoliczności i zasad doświadczenia życiowego, zeznania świadków i powoda wskazują, że oświadczenie to dotyczyło konkretnego okresu rozliczeniowego, a nie stanowiło aneksu do umowy o pracę. Sąd I instancji uznał też za niewiarygodne twierdzenia powoda, iż ze względu na niewydanie mu prawidłowego świadectwa pracy w terminie przez syndyka, nie został on kilkakrotnie zatrudniony. Powód nie wskazał ani konkretnych, potencjalnych pracodawców którzy odmówili zatrudnienia go ze względu na błędną treść świadectwa pracy ani stanowisk o które się starał, ani czasu rekrutacji, nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających jego twierdzenia, np. odmów, listów motywacyjnych czy życiorysów sporządzanych na potrzeby rekrutacji do pracy. Wreszcie powód sam twierdził, że uzyskał zatrudnienie w kwietniu 2013 r., a sprostowane co do sposobu ustania zatrudnienia świadectwo pracy uzyskał dopiero w lutym 2015 r., czyli dwa lata później, co doprowadziło Sąd Rejonowy do wniosku, że ta kwestia nie miała zbyt dużego znaczenia dla potencjalnych pracodawców, skoro zatrudnili oni powoda jeszcze po okazaniu im niesprostowanego świadectwa pracy.

Sąd I instancji nie oparł się na oświadczeniu syndyka o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z dn. 5 lipca 2012 r., gdyż wskazane dokumenty dotyczą trybu i podstaw zakończenia stosunku pracy z powodem, co nie jest przedmiotem niniejszego postępowania. Nie uwzględnił też zestawienia wiarygodności sporządzonego przez powoda, ponieważ pismo to nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, gdyż nie zostało opatrzone własnoręcznym podpisem. Nie wynika z niego data jego sporządzenia, data stanu wiarygodności, a jedynie z dołączenia go do pisma procesowego powoda z 29 marca 2013 r. można wnioskować, iż zestawienie sporządził powód lub jego pełnomocnik procesowy. Sąd Rejonowy oddalił również wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości wynagrodzenia oraz wynagrodzenia z tytułu ryczałtu samochodowego, a także wysokości odszkodowania należnego powodowi za wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy. Określenie wysokości wynagrodzenia powoda i ewentualnie również wysokości należnego mu ryczałtu zależy bowiem jedynie od interpretacji zapisów umowy oraz od oceny znaczenia oświadczenia z 1 grudnia 2009 r., a co za tym idzie nie wymaga wiadomości specjalnych. Powołanie zaś biegłego do oceny wysokości odszkodowania było bezprzedmiotowe, gdyż powód nie wskazał okoliczności chociażby uprawdopodobniających poniesienie przez niego szkody.

Sąd Rejonowy w powyższym stanie faktycznym uznał powództwo za niezasadne, wskazując na wstępie, że powód dochodził ostatecznie sprecyzowanym żądaniem pozwu trzech grup żądań: sprostowania świadectwa pracy poprzez ujawnienie przysługujących mu roszczeń, zaległego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres sprzed i po ogłoszeniu upadłości oraz wynagrodzenia za czerwiec i lipiec 2012 r., a także odszkodowania za niewydanie prawidłowego świadectwa pracy.

Odnosząc się do pierwszego z tych żądań Sąd I instancji zauważył, że ustawodawca w art. 97 § 2¹ k.c. przewidział specjalną, dwustopniową procedurę skorygowania świadectwa pracy w ramach której pracownik najpierw winien złożyć do pracodawcy wniosek o sprostowanie świadectwa w terminie 7 dni od jego otrzymania, a w przypadku odmowy jego sprostowania wystąpić ze stosownym żądaniem do sądu w terminie 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy. W przypadku uchybienia terminowi do wniesienia żądania do Sądu powództwo o sprostowanie świadectwa pracy podlega oddaleniu. Analizując czy termin do żądania sprostowania należy liczyć od każdego sprostowania świadectwa pracy od nowa, czy też jest on zachowany jeżeli wniesie się sprostowanie lub też stosowny pozew do sądu jedynie od pierwotnego świadectwa pracy Sąd Rejonowy odwołał się do wykładni językowej i przychylił się do stanowiska, że termin należy liczyć odrębnie dla każdego przypadku żądania sprostowania. Podkreślił, że powód otrzymał sprostowane świadectwo pracy 12 lutego 2015 r. i nigdy nie złożył wniosku o jego

ponowne sprostowanie bezpośrednio do syndyka. Po raz pierwszy zażądał ponownego sprostowania świadectwa pracy w piśmie procesowym z 19 lipca 2015 r. (nadanym 20 lipca 2015 r.), które nie zostało doręczone stronie pozwanej, lecz jej pełnomocnikowi procesowemu, którego pełnomocnictwo procesowe nie obejmowało upoważnienia do odbierania w imieniu mocodawcy oświadczeń o skutku materialnoprawnym. W ocenie Sądu I instancji nie sposób uznać, że powód wyczerpał tryb postępowania przewidziany w art. 97 § 2¹ k.p., a co za tym idzie zachował termin 7 dni do złożenia wniosku o sprostowanie do pracodawcy, a w konsekwencji również żądania sprostowania do sądu, co uzasadniało oddalenie powództwa w tym zakresie. Sąd Rejonowy zauważył także, iż niezależnie od powyższego powództwo o sprostowanie i tak podlegałoby oddaleniu jako merytorycznie niezasadne, zgodnie bowiem z § 1 ust. 1 obowiązującego w dacie wydania wyroku rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania, w świadectwie pracy umieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i z ubezpieczenia społecznego, a zatem a contrario nie ma podstaw do umieszczenia w nim innych informacji, w szczególności co do tego czy dana wierzytelność należy do kosztów postępowania upadłościowego i do której kategorii należy ją zaliczyć. Przesądzenie tych kwestii należy bowiem do wyłącznej kompetencji syndyka i sędziego-komisarza, a powód zgłosił swoje wierzytelności i uzyskał w tym względzie prawomocne rozstrzygnięcie sędziego-komisarza.

Odnośnie żądania zasądzenia kwoty 16 588,44 zł tytułem części ekwiwalentu pieniężnego za 77 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z § 14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop w zw. z § 6 tego rozporządzenia ekwiwalent pieniężny oblicza się na podstawie wynagrodzenia zasadniczego. Postępowanie dowodowe wykazało, że wynagrodzenie brutto w chwili wygaśnięcia stosunku pracy wynosiło 14 256,80 zł, a nie jak twierdzi powód 17 218,95 zł, tak więc tę pierwszą sumę należy przyjąć za podstawę ustalenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Doprowadziło to Sąd I instancji do wniosku, że całość roszczeń z tego tytułu została uwzględniona przez syndyka na liście wierzytelności, a co za tym idzie roszczenia dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu są bezzasadne. Z analogicznych przyczyn Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie dotyczącym ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres 5 dni przypadających po ogłoszeniu upadłości oraz co do wynagrodzenia za czerwiec i lipiec 2012 r. Skoro bowiem wynagrodzenie miesięczne brutto wynosiło 14 256,80 zł, to wynagrodzenie chorobowe za okres 29-30 czerwca 2012 r. winno wynosić kwotę 33,40 zł i taką właśnie sumę zapłacił syndyk powodowi 1 czerwca 2015 r. Za okres od 1 do 20 lipca 2012 r. wynagrodzenie chorobowe powoda powinno zostać ustalone zgodnie z zasadami ustalania podstawy zasiłku chorobowego, tj. w oparciu o art. 36 i następnie ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Dla ustalenia podstawy wynagrodzenia chorobowego za okres od 29 czerwca do 20 lipca 2012 r., syndyk prawidłowo przyjął średnią wypłaconych powodowi wynagrodzeń z ostatnich 12 miesięcy i zapłacił powodowi 800,39 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od 1 do 20 lipca 2012 r. oraz 3 394,48 zł brutto tytułem ekwiwalentu za 5 dni urlopu wypoczynkowego po dacie ogłoszenia upadłości. Nadto wynagrodzenie za okres od 14 czerwca 2012 r. (data ogłoszenia upadłości) do 28 czerwca 2012 r. winno wynosić 5098,33 zł netto i została ona przekazana powodowi w dwóch ratach, tj. 13 lipca 2012 r. (3000 zł) i 3 września 2012 r. (2098,33 zł). Sąd I instancji nie znalazł zatem podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda w części przewyższającej wypłacone mu już przez syndyka kwoty.

W odniesieniu do roszczenia odszkodowawczego z art. 99 § 1 i 2 k.p. Sąd I instancji podkreślił, że ciężar dowodu zarówno wystawienia niewłaściwego świadectwa pracy, jak i wystąpienia szkody w postaci pozostawania oraz związku przyczynowo-skutkowego spoczywa w tym przypadku na pracowniku. Powód nie udowodnił, że świadectwo pracy, w którym wskazano dyscyplinarny tryb rozwiązania umowy o pracę, miało jakkolwiek wpływ na pozostawanie przez niego bez pracy, w szczególności zaś nie wykazał, by starał się o pracę, by mu jej odmówiono z przyczyn związanych ze świadectwem pracy, ani jakie osiągałby wynagrodzenie gdyby został zatrudniony. Skoro więc powód nie wykazał zaistnienia szkody, a tym bardziej związku przyczynowo-skutkowego między nią a niewydaniem prawidłowego świadectwa pracy w terminie to powództwo nie mogło zostać uwzględnione w tym zakresie.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął żądanie bądź wprost (w przypadku sprostowania sposobu oznaczenia zakończenia stosunku pracy w świadectwie pracy) bądź w sposób dorozumiany poprzez modyfikację zakresu przedmiotowego powództwa (w przypadku rezygnacji z popierania żądań dotyczących ust. 4 świadectwa pracy), uznając, że zmiana żądania zawiera w sobie oświadczenie o cofnięciu pozwu w zakresie, w jakim żądanie nie jest podtrzymane po modyfikacji powództwa. W niniejszej sprawie powód częściowo zrezygnował z żądania pozwu również dlatego, że syndyk wprowadził część zmian, których domagał się powód w drodze sprostowania świadectwa pracy. Sąd I instancji nie dopatrył się więc okoliczności świadczących o tym, by takie cofnięcie naruszało prawo, zasady współżycia społecznego bądź też prowadziło do obejścia prawa albo naruszenia słusznego interesu pracownika. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., wskazując, że w zdecydowanej większości powództwo zostało oddalone w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. wynagrodzeń na okoliczność wysokości wynagrodzenia brutto za pracę powoda w roku 2011 i 2012, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie dla stwierdzenia tej okoliczności wymagane były wiadomości specjalne;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. list płac powoda za lata 2008-2012, zgromadzonych w aktach postępowania przygotowawczego przez Komendę Miejską Policji PG K., sygn. akt 1Ds. 178/14, które wpłynęły do Sądu I instancji,
- sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie błędnego faktu, jakoby dokument z 1 grudnia 2009 r. zatytułowany „Ustalenie wynagrodzenia w kwocie brutto” podpisany przez powoda oraz stronę pozwaną nie mógł w okolicznościach sprawy stanowić aneksu do umowy o pracę zmieniającego wysokość wynagrodzenia powoda,
- dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. protokołu z zeznań świadka T. K., złożonych w postępowaniu sądowym pod sygnaturą akt IV P 1443/12/N, z których jednoznacznie wynika, że wynagrodzenie powoda zostało ustalone świadomie przez strony stosunku pracy na kwotę 10 000 zł netto, a ostatecznie wynagrodzenie to winno wynosić około 17 000 zł brutto, a zatem że podstawą wynagrodzenia brutto powoda była kwota w wysokości około 17 000 zł,
- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom powoda, z których wynikało, że ze względu na niewydanie mu prawidłowego świadectwa pracy w terminie przez syndyka masy upadłości, nie został on kilkakrotnie zatrudniony, w związku z czym żądanie zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w tym zakresie jest uzasadnione;

c) art. 355 k.p.c. poprzez bezpodstawne ustalenie przez Sąd I instancji, że powód cofnął powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy zgłoszonego w piśmie z 29 marca 2013 r., tj. w zakresie pkt 4 świadectwa pracy, a w konsekwencji nieuprawnione umorzenie postępowania w tym zakresie;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 97 § 2¹ k.p. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że powód nie zachował terminu 7 dni do złożenia wniosku do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy otrzymanego 12 lutego 2015 r.,

b) art. 99 § 1 i 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe uznanie, że świadectwo pracy wystawione powodowi, w którym wskazano dyscyplinarny tryb rozwiązania umowy o pracę, miało jakikolwiek wpływ na pozostawanie przez powoda bez pracy, jak również niczym nieuzasadnione twierdzenie, że powód nie wykazał zaistnienia szkody oraz związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą, a niewydaniem prawidłowego świadectwa pracy w terminie przez pozwanego pracodawcę, co poskutkowało w konsekwencji oddaleniem żądania zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 22 000 zł;

3. niezgodność ustaleń faktycznych ze stanem rzeczywistym i treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie poprzez błędne uznanie, że w toku postępowania powód nie wykazał, iż wysokość wynagrodzenia brutto za pracę u pozwanego pracodawcy w czerwcu 2012 r. wynosiła 17 000 zł brutto, w sytuacji gdy powyższe jednocześnie wynika z list płac zalegających w aktach postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komendę Miejską Policji PG K., sygn. akt 1Ds. 178/14, jak również z zeznań świadka T. K. złożonych w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie pod sygn. akt IV P 1443/12/N.

Z uwagi na powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez sprostowanie świadectwa pracy zgodnie z treścią żądania powoda, jak również zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda żądanych kwot pieniężnych, a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Miesięczne wynagrodzenie brutto powoda w okresie styczeń-czerwiec 2012 r. wynosiło 14 256,80 zł brutto, co odpowiada kwocie 10 000 zł netto. Należne powodowi wynagrodzenie za pracę za okres od 14 do 28 czerwca 2012 r. wyniosło 7128,45 zł brutto (4967,53 zł netto), wynagrodzenie chorobowe za 29 i 30 czerwca 2012 r. 701,56 zł brutto (566,40 zł netto), a wynagrodzenie chorobowe za okres od 1 do 20 lipca 2012 r. 7015,60 zł brutto. Stawka dzienna wynagrodzenia na potrzeby wyliczenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wyniosła 678,90 zł.

dowód: opinia biegłego z zakresu księgowości i finansów – k. 362-371 wraz z opiniami uzupełniającymi – k. 393-398v. i k. 412-414v.;

Powyższy stan faktyczny Sąd II instancji ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu księgowości i finansów. Opinia biegłego po jej uzupełnieniu przez biegłego jest ostatecznie rzetelna, jasna i logiczna. Powód wnosił zarzuty do opinii głównej i opinii uzupełniających, wskazując na rozbieżności w obliczeniach, nieścisłości w przyjętych datach zwolnień chorobowych oraz nieuwzględnienie przez biegłego pełnej dokumentacji pracowniczej. Sąd Okręgowy polecił sporządzić dwie opinie uzupełniające, w których biegły odniósł się do zarzutów i skorygował wskazane omyłki. Opinie te, w połączeniu ze znajdującą się w aktach dokumentacją, dają pełny obraz wysokości wynagrodzenia za pracę otrzymywanego przez powoda, a także należnego mu wynagrodzenia chorobowego oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

W zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia brutto powoda w ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie Sądu I instancji jest słuszne i odpowiada prawu. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest w powyższym zakresie bezzasadny. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według

których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważy materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98). Sąd I instancji co do omawianej kwestii nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów została przeprowadzona w sposób wszechstronny, zgodny z zasadami wyrażonymi w powołanym przepisie, w zgodzie z logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego, zatem ocena ta jest swobodna, a nie dowolna. Ustalenia faktyczne zostały dokonane w sposób prawidłowy, na podstawie przedłożonych przez strony dowodów.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny dokumentów, na podstawie których powód twierdził, że jego wynagrodzenie brutto zostało ustalone na 17 000 zł. Sąd Okręgowy, ponownie analizując cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, również doszedł do przekonania, że nie został zawarty aneks do umowy o pracę w takim kształcie, jak twierdził powód. W szczególności, prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że zgodną wolą stron stosunku pracy objęte zostało postanowienie umowne w przedmiocie wysokości wynagrodzenia powoda, że powód będzie zarabiał 10 000 zł netto miesięcznie przez cały rok, a pismo z 1 grudnia 2009 r. nie stanowiło aneksu do umowy o pracę i nie podwyższało na stałe wynagrodzenia miesięcznego powoda, a dotyczyło konkretnego okresu rozliczeniowego i wskazania, jakiej kwocie brutto odpowiada w grudniu ustalona zgodnie przez strony kwota miesięcznego wynagrodzenia powoda netto, wynosząca 10 000 zł. Sąd Rejonowy dostrzegł i trafnie zanalizował zapisy w tym dokumencie i różnice w treści ww. pisma i aneksów do umowy o pracę, zawieranych przez strony, wyciągając prawidłowe wnioski co do charakteru tego pisma, które Sąd Okręgowy podziela. Trafnie również spostrzegł, że pismo to zostało podpisane w określonym momencie czasowym, tak aby uniknąć konieczności zapłaty przez powoda podatku dochodowego w wysokości 32%. Z pewnością dowodu na to, że pismo z 1 grudnia 2009 r. było w istocie aneksem podwyższającym wynagrodzenie powoda nie stanowią listy płac, sporządzane w okresach późniejszych, bowiem jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności nakazów zapłaty czy zeznań świadka A. P., pracodawca nie wypłacał powodowi wynagrodzeń przynajmniej od listopada 2009 r. Tym samym, owe „listy płac” ocenić należy jako pozostające bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem mogą stanowić jedynie dowód na to, że ktoś sporządził dokumenty o takiej treści. Wydaje się przy tym, że niektóre z nich zostały sporządzone przy udziale powoda, zatrudnionego na stanowisku dyrektora finansowego. Dlatego też Sąd Okręgowy czyniąc założenia dla opinii biegłego sądowego, nie nakazał biegłemu uwzględniania treści owych list w opinii. Odnotować również należy, że Sąd Rejonowy dopuścił dowód z protokołów zeznań świadków, przesłuchanych w sprawie o sygn. akt IV P 1443/12/N na okoliczność treści tych zeznań, a analiza zeznań T. K. prowadzi do wniosku, że nie potrafił kategorycznie, spójnie i przekonująco wypowiedzieć się w kwestii charakteru dokumentu z 1 grudnia 2009 r.

Również co do kwestii sprostowania świadectwa pracy Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez Sąd I instancji. Powód nie zgłosił swoich roszczeń w terminie. Sąd Rejonowy nie naruszył art. 97 § 2¹ k.c. Zgodnie z tym przepisem pracownik powinien złożyć do pracodawcy wnioski o sprostowanie świadectwa w terminie 7 dni od jego otrzymania, a w przypadku odmowy jego sprostowania wystąpić ze stosownym żądaniem do sądu w terminie 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy. Powód otrzymał sprostowane świadectwo pracy 12 lutego 2015 r. i nie złożył wniosku o jego ponowne sprostowanie bezpośrednio do syndyka, z zachowaniem terminu przewidzianego w kodeksie pracy. Dlatego też powództwo o sprostowanie świadectwa pracy prawidłowo zostało oddalone. Na marginesie odnotować należy, że § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania nie przewiduje zamieszczania w treści świadectwa pracy informacji żądanych przez powoda.

Niezasadny jest podniesiony przez powoda w apelacji zarzut naruszenia art. 355 k.p.c. Z protokołu rozprawy przed Sądem I instancji z 27 stycznia 2016 r. wprost wynika, że pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował żądanie pozwu jak w piśmie z 19 lipca 2015 r. i cofnął pozew w pozostałym zakresie ze zrzeczeniem się roszczenia. Wskazane pismo nie zawierało żądania sprostowania świadectwa pracy w zakresie punktu 4, tak więc należy przyjąć, że co do tego fragmentu świadectwa pracy powództwo o sprostowanie zostało skutecznie cofnięte, a postępowanie podlegało umorzeniu, o czym prawidłowo wyrzekł Sąd Rejonowy.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisu art. 99 § 1 i 2 k.p. Powód nie wykazał, że z zawinionych przyczyn leżących po stronie pracodawcy nie otrzymał świadectwa pracy o prawidłowej treści, i że stało się to przyczyną niemożności podjęcia przez niego pracy, a zatem nie wykazał szkody wynikłej z niewydania świadectwa pracy i związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy niewydaniem świadectwa pracy w terminie i odmową zatrudnienia u innego podmiotu. Ocena dowodów poprzedzająca to ustalenie Sądu I instancji jest prawidłowa i nie narusza zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Z pewnością niewystarczające są w tym zakresie twierdzenia powoda, niepoparte ani dowodem z zeznań świadków ani choćby dokumentem prywatnym.

W opisanym powyżej zakresie apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Co do pozostałych roszczeń Sąd Okręgowy częściowo uwzględnił apelację.

Jak zauważono na wstępie niniejszych rozważań, pismo z 1 grudnia 2009 r nie stanowiło aneksu do umowy o pracę i nie podwyższało na stałe wynagrodzenia powoda. Sąd Okręgowy odmiennie niż Sąd I instancji uznał, że ustalenie wysokości wynagrodzenia brutto T. Z. wymaga wiadomości specjalnych i postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłego z zakresu finansów i księgowości. Wychodząc od wynagrodzenia za pracę w wysokości 10 000 zł netto biegły obliczył wynagrodzenie brutto przysługujące powodowi oraz ustalił prawidłowe stawki do obliczenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenia chorobowego. Uwzględniając treść opinii biegłego po jej uzupełnieniu, Sąd Okręgowy – porównując należną kwotę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop za okres przed i po ogłoszeniu upadłości pracodawcy powoda i kwot wypłaconych przez syndyka z tego tytułu oraz ujętych na liście wierzytelności – doszedł do przekonania, że syndyk nie uwzględnił ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w pełnej wysokości. Stawka za jeden dzień urlopu wynosi 678,90 zł. Za 5 dni urlopu wypoczynkowego po ogłoszeniu upadłości powodowi wypłacono prawidłową kwotę, tj. 3394,50 zł. W tym zakresie należność powoda jest w pełni zaspokojona, a apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., natomiast co do 77 dni niewykorzystanego urlopu, za które ekwiwalent został ujęty na liście wierzytelności z uwagi na przyjęcie, że przypadał za okres sprzed ogłoszenia upadłości, wyliczenia syndyka nie są prawidłowe. Nie ma żadnych podstaw, by to tego świadczenia stosować inną stawkę za jeden dzień urlopu niż w przypadku 5 dni przypadających po ogłoszeniu upadłości. Zastosowanie prawidłowej stawki 678,90 zł do bezspornej liczby dni niewykorzystanego urlopu (77) daje kwotę 52 275,30 zł. Po odliczeniu kwoty uznanej przez syndyka (46 547,71 zł) daje to kwotę 5727,59 zł, którą Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powoda, z uwagi na wyczerpanie postępowania przed sędzią-komisarzem i na fakt, że jest to roszczenie ze stosunku pracy, które przeszło na syndyka w związku z dalszym zatrudnianiem powoda. Kwota powyższa została zasądzona z odsetkami od 21 lipca 2012 r. tj. od pierwszego dnia opóźnienia w zapłacie do dnia zapłaty, zgodnie z ostatecznie sprecyzowanym żądaniem powoda, na zasadzie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Odnośnie wynagrodzenia chorobowego za okres od 29 czerwca 2012 r. do 20 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy zauważył, że nie jest możliwe dokładne ustalenie, w jaki sposób syndyk wyliczył wysokość tego świadczenia, które następnie wypłacił, ale wyliczenia te są błędne. Wynagrodzenie chorobowe należne powodowi za ww. okres, ustalone przez Sąd w oparciu o opinię biegłego i wyliczoną przez niego stawkę dzienną 350,78 zł, przy uwzględnieniu treści art. 92 § 2 k.p. i przepisów, do których odsyła, wynosi za okres 29-30 czerwca 2012 r. (dwa dni) 701,56 zł brutto, a za okres 1-20 lipca 2012 r. (20 dni) 7015,60 zł brutto. Uwzględniając kwoty wypłacone powodowi przez syndyka z ww. tytułów, wskazane przez syndyka w toku postępowania (k. 207 i następne), otrzymaniu których powód nie przeczył, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda różnicę między kwotami należnymi tytułem wynagrodzenia chorobowego a kwotami wypłaconymi powodowi przez syndyka, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od, odpowiednio, 1 lipca 2012 r. i 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty na zasadzie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Co do kwot przekraczających ustalone powyżej Sąd II instancji oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.

Z uwagi na częściową zmianę wyroku zmianie uległy również koszty postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie powództwo zostało uwzględnione w 22% i w takim też stopniu na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd Okręgowy

stosunkowo rozdzielił koszty, pomniejszając należność stanowiącą zwrot kosztów postępowania na rzecz strony pozwanej. Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zasądzone od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie 553 zł tytułem części opłaty stosunkowej od pozwu (5% od uwzględnionej części powództwa).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Ponieważ strona pozwana przegrała w 22%, zasądzone od niej 427,50 zł tytułem zwrotu części wydatków sądowych związanych z kosztami opinii biegłego, pokrytych tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa zgodnie z art. 97 ustawy o kosztach sądowych. Jednocześnie z uwagi na brzmienie końcowej części ww. przepisu Sąd Okręgowy postanowił nie obciążać wydatkami powoda, uznając iż w sprawie nie zachodzą okoliczności to uzasadniające.

Z kolei od powoda na rzecz strony pozwanej zasądzone kwotę 2226 zł. Koszty powoda wyniosły 2730 zł (2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i 30 zł opłaty sądowej od apelacji), natomiast koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej wyniosły 2820 zł, z czego 120 zł to koszty związane z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy, co do którego apelacja została w całości oddalona (tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 9 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Powód powinien zatem zwrócić stronie pozwanej całość kosztów zastępstwa procesowego dotyczących powództwa o sprostowanie świadectwa pracy oraz 78% pozostałych kosztów, co daje łączną kwotę 2226 zł.